

[Ulrich.]

mellem Landboforeningsformand Pinstrup og Folketingsmand, Venstremand Pinstrup end den, det den 4. Oktober lykkedes det ærede Medlem at skabe ovre i Aarhus.

Til Slut skal jeg kun rette den Hensetting til det ærede Medlem, at han ikke glemmer at afmærke paa Venstres politiske Kort de to farlige Skær: Grundskyld og Statsfæste.

Pinstrup: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til den sidste ærede Talers elskværdige Udtalelser til mig. Det ærede Medlem mente, at jeg var stolt over den Tale, jeg havde holdt i Aarhus. Jeg har talt i en Række Aar i Aarhus ved Landboforeningsdelegeretmøder, og mine Taler har ikke saa sjældent været diskuteret herinde. Det viser, at det ikke har været betydningsløse Spørgsmaal, jeg har rørt ved, thi saa vilde man vel ikke beskæftige sig saa meget med det herinde.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich mente altsaa, at jeg var stolt over den Tale. Ja, jeg kunde tænke mig, at der var andre, der vilde være mere stolte, det ligger ikke saa forfærdeligt til min Natur saadan at agere stolt, der er andre, der ser højere.

Jeg sagde, at jeg vilde advare Befolkningen mod at strande paa et Skær. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har særlig Lyst til at strande paa et Skær. Jeg synes, at naar man tror, der er et Undergrundsskær, og mener at se det, er det ens Pligt at gøre sine Medmennesker opmærksom paa, at der er et saadant Skær, og det skal man passe paa ikke at komme til at hænge paa. Det lyder jo noget underligt, at det ærede Medlem siger, at de Konservative kan fuldt ud slutte sig til Talen, og saa kommer han herop og angriber mig for Talen, som han gør.

Jeg advarede imod Grundskyld, navnlig paa den Baggrund, at jeg frygtede for, at Udviklingen skulde drive os henimod et Statsfæste. Det ærede Medlem mener, at jeg ikke er den rette til at gøre det, og henviser til Loven om Ejendomsbeskatning fra Samlingen 1925—26. Jeg skal minde om, at det er jo en Omlægning af Skatterne og ikke en Forøgelse af Skatterne, hverken i den ene eller anden Retning.

Og saa er der det ved det, at naar Venstre har et Punkt paa sit Program, ønsker Venstre at gennemføre det og ikke det modsatte, saaledes som de Konservative. De havde nemlig paa deres Program udtrykkeligt anført, at naar vi skulde til en Omlægning af Skatten, skulde der lægges en særlig Skat paa Jorden alene. Vi havde et Punkt paa vort Program, der hed: Lige Skat paa lige Jord. Det har jeg altid opfattet som noget rigtigt og retfærdigt og som noget, der burde ske Fyldest, naar vi skulde til en Skatteomlægning, og som Forholdene den Gang laa, skønnede jeg ikke, at det kunde ske Fyldest paa anden Maade, end saaledes som det skete ved den Lov, der blev gennemført.

Derfor — om end ikke med stor Begejstring, fordi der var flere Bestemmelser i Lovforslaget, jeg ikke syntes om — stemte jeg for Forslaget, idet jeg dæri saa den eneste Udvej til at gennemføre dette Punkt paa Venstres Program. De Konservative stemte imod og gik imod deres Program — hver har jo sin Lyst.

Men dermed er jo ikke givet andet end, at mit Standpunkt er det, at jeg ikke vil have yderligere faste Skatter paa Jord af Hensyn til Jordbrugernes Selvstændighed, og fordi jeg finder, at det frie Selveje er det en Velfærdssag for Samfundet at opretholde.

Jeg har peget paa Faren i saa Henseende ved Socialdemokratiets Program, deres egentlige Program, det, de egentlig attraar: at komme den private Ejendomsret til Livs og inddrage Produktionsmidlerne, deriblandt Jorden, til Samfundseje. Det gør man paa den Maade, at man beskatter den saa stærkt, at man derved tager hele Værdien af Jorden bort, og det er ikke underligt, at jeg peger paa dette netop under de nuværende politiske Forhold, hvor Socialdemokratiet har et villigt Flertal her i Folketinget til at gennemføre noget saadant.

Derfor kan det slet ikke vække nogen Forargelse at sammenligne Stillingen i 1925—26 til den Skatteomlægning, der da fandt Sted, og som ikke var nogen Forøgelse af Skatten, med Forholdene nu. Nu er Tiden inde, og dersom de Konservative er enige med mig i mine Betragtninger,